

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 06.06.2006, sp. zn. 5 To 43/2006, ECLI:CZ:VSPH:2006:5.TO.43.2006.1

Číslo: 14/2008

Právní věta: Dobu přerušení výkonu trestu odnětí svobody soudem z důvodu těžké nemoci odsouzeného (§ 325 odst. 1 tr. ř.) je nutné započíst do doby výkonu trestu (§ 334 odst.1 tr. ř.) s výjimkou případu, ve kterém bylo vyhověno návrhu státního zástupce, aby se do výkonu trestu odnětí svobody nezapočítala doba, po kterou byl odsouzenému přerušen výkon trestu odnětí svobody za účelem léčebné péče ve zdravotnickém zařízení mimo věznici, stalo-li se tak v důsledku toho, že si odsouzený způsobil újmu na zdraví úmyslně (§ 334 odst. 3 tr. ř.).

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 06.06.2006

Spisová značka: 5 To 43/2006

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Započítání trestu odnětí svobody

Předpisy: § 334 odst. 1 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze ke stížnosti odsouzeného M. V. podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 3. 2006, sp. zn. 50 Nt 4001/2006 a krajskému soudu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením předseda senátu Krajského soudu v Ústí nad Labem rozhodl, že podle § 334 odst. 1 tr. ř. per analogiam se žádost odsouzeného M. V. o započítání doby přerušení výkonu trestu odnětí svobody z vážných zdravotních důvodů do výkonu trestu odnětí svobody zamítá. V odůvodnění rozvedl, že odsouzený nastoupil výkon trestu odnětí svobody uložený rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka Tábor, sp. zn. 9 T 2/95, ve věznici V., kde utrpěl při věznici organizované sportovní činnosti závažný úraz, pro který mu byl výkon trestu odnětí svobody podle § 325 tr. ř. opakovaně přerušen, neboť požadavky na léčbu tohoto poranění přesahovaly možnosti věznice. Ustanovení § 325 tr. ř. započtení doby přerušení do výkonu trestu odnětí svobody neumožňuje, proto nebylo možné žádosti odsouzeného vyhovět.

Proti tomuto usnesení podal odsouzený M. V. prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě

stížnost. Z obsahu a smyslu stížnosti lze dovodit, že se domáhá toho, aby Vrchní soud v Praze napadené usnesení zrušil a sám rozhodl tak, že se do shora specifikovaného trestu odnětí svobody započítává, a to alespoň částečně, i doba, po kterou byl výkon trestu přerušen, aby odsouzený mohl podstoupit kvalifikovanou léčbu mimo vězeňské zařízení. Akcentoval, že úraz si způsobil v rámci výchovného programu věznice zcela neúmyslně, jeho přáním bylo ve výkonu trestu pokračovat i po tomto poranění a není jeho vinou, že nebylo možné poskytnout mu náležitou lékařskou péči ve vězeňském zařízení.

Vrchní soud v Praze podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení jeho vydání předcházející, a dospěl k následujícím závěrům:

Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uvedl, že projednávaná problematika není výslovně řešena žádným právním předpisem. Postup při započítání výkonu trestu je upraven v ustanovení § 334 odst. 1 tr. ř., přičemž jediný důvod započtení, a to odlišný než obžalovaným uváděný, je uveden v ustanovení § 38 odst. 2 tr. zák. Postup při řešení situace, kdy odsouzený, který vykonává trest odnětí svobody, je stížen těžkou nemocí (a analogicky utrpí úraz), která je neslučitelná s podmínkami výkonu trestu odnětí svobody, nebo pro jejíž léčbu nelze zajistit potřebnou zdravotní péči ve věznici nebo ve specializovaném zdravotnickém zařízení Vězeňské služby, je řešen v ustanovení § 325 tr. ř. a § 56 odst. 3 zák. č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a změně některých souvisejících zákonů. Podle § 325 tr. ř. za této situace může předseda senátu výkon trestu na potřebnou dobu přerušit - přitom podle stávající soudní praxe se doba přerušení do doby výkonu trestu odnětí svobody nezapočítává (nad rámec argumentace použité v napadeném rozhodnutí lze poukázat i na rozhodnutí č. 34/88 Sb. rozh. trest.). Podle § 56 odst. 3 zák. č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a změně některých souvisejících zákonů, který nabyl účinnosti 1. ledna 2000, je k přerušení výkonu trestu na nezbytně nutnou dobu oprávněn i ředitel věznice. Pokud si odsouzený újmu na zdraví nezpůsobil úmyslně, doba přerušení výkonu trestu nepřesahující třicet dnů v kalendářním roce se započítává do doby výkonu trestu.

Od 1. ledna 2000 tedy dosavadní výklad odporuje ústavnímu právu rovnosti subjektů (čl. 1 Listiny základních práv a svobod) a zákazu diskriminace (čl. 3 odst. 1, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), neboť se jedná o subjekty na stejné, resp. srovnatelné úrovni, s nimiž se však zachází rozdílným způsobem, aniž by pro to byly objektivní a rozumné důvody.

Shora konkretizované principy se musí plně uplatnit i v nyní projednávané věci, neboť je třeba (a to i za případného použití analogie, která je ve prospěch odsouzeného) přijmout výklad zákona, který nečiní rozdíl mezi subjekty stejného postavení (osoby vykonávající trest odnětí svobody, u kterých v době výkonu trestu došlo ke kvalifikované újmě na zdraví) jen podle formálního postupu, kterým k přerušení výkonu trestu odnětí svobody došlo.

Z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje každému právo domáhat se stanoveným postupem svého práva u soudu, pak vrchní soud dovozuje právo odsouzeného podat návrh na započtení doby přerušení výkonu trestu odnětí svobody z vážných zdravotních důvodů do výkonu trestu odnětí svobody, neboť tato problematika není trestním řádem výslovně upravena, přičemž ustanovení § 334 odst. 1 tr. ř., které je svou povahou nejbližší předmětu žádosti, takový postup nevylučuje.

Vzhledem ke shora uvedenému Vrchní soud v Praze napadené usnesení zrušil s tím, že je potřeba vydat rozhodnutí nové. Předtím je však třeba z příslušných spisů ověřit, zda výkon trestu odnětí svobody byl přerušen v termínech, které odsouzený ve svém návrhu uvádí, a dotazem ve věznici V. zjistit, zda v příslušném kalendářním roce již nedošlo k započtení podle § 56 odst. 3 zák. č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a změně některých souvisejících zákonů v jiném případě. Ke spisu 50 Nt 4001/2006 nebyly tyto spisy (rovněž Krajského soudu v Ústí nad Labem) procesním

soudem připojeny s písemnou poznámkou, že vzhledem k povodním na jaře letošního roku byly vystěhovány spisovny a tyto spisy nelze nalézt. Proto Vrchní soud v Praze považuje za vhodnější a ekonomičtější, aby nečinil tyto úkony sám, ale aby uložil soudu prvního stupně, aby o věci znovu jednal a rozhodl.